

Delimir Rešicki

Gravitacija

poznađem čovjeka
koji nikad nije vidio vilu borgesese.

kada dođe ljeto
prosjaci si u kosu
utrljaju srebrni gel.

svakoga dana odlazim k liječniku.
na malu vagu, meko tarući palac o
kažiprst
mrvim u njene dječje dlanove
prašinu s tog putovanja.
ona tako, svakog dana
potone za jedan sasvim mali korak.
liječnik kaže
vidiš, svakoga dana ulice bivaju sve dulje.
zar to nije pravopis? ekonomija? labudovi?
usamljeni mion u kabrioletu
svoje vlastite svjetlosti?

zar, kada spavaš, nitko ne potkupljuje lan?
paul celan ne može vječno mrtav
hodati po konopcu.

coo! coo! a laurie, was laurie ist?
big science? golden cities? golden towns!

Sretne ulice

Rodericku

II

ovaj je trg
maloumni trgovački papir
sumrak tek repetiran plebiscit svjetlosti
mirno
mekim šumovima erotiĉnog šinjela
potpisan u tvojim prohladnim venama

tamo gdje prestaje đubrište
niĉu montažne cvjećarne
u kojima se prodaju nezaboravna slova:

tvoje sunĉane naoĉale
ekstatiĉan rafal
umilna gitareska ljeta
njegov dugi, dugi revolverski poljubac
uspavan na barikadama
kiromant con bendit
u barkama tvoje usne
na otvorenoj puĉini

III

u vlažnom pijesku tvoje nadlaktice
nacrtan je morski konjic
uhode mora
prodavale su juĉer u bescjenje
svilenkasto meso školjaka po
praznim tržnicama

u aulama školjki
zastakljenim dječjim glasovima i sedefom
slušali smo sagu o bonaci
kada je more kao zrcalo
u kome možeš vidjeti svoje lice
kroz tisuću godina i

to je ta priĉa
uredno stornirani semestri
plave kuverte rujna
u disco klubovima na periferiji
tvoje se gaćice miksaju s pneumatskim
udarcima bubnja ĉekića
lusteri isijavaju šalove
prvoga večernjeg znoja

u stiropornim plahtama
užareni asfalt
kada opuste otvoreni vrtovi uz cestu
sanja cijelo svitanje
meki razvrat tvojih stopala

IV

na svome hrbatu
po svojim stegnima
u haustoru u komu su klinci
vulvu naslikali kao romboid
kineskog zmaja po sredini svemira
u koga se vinula valera
na svome stomaku
po svojim očima
po zemljovidima mehaničara
koji putuju zemljom
otkupljujući užad
satkanu od tvojih bespolnih glasnica
na svome potiljku
po aortama ljubavnika
u kojima ključaju
taximetri otmjene prostitucije
kada suludi sekreti jeseni
plaču u očima prodavača kino karata
za brončanim prahom božanske grete
koja cijele noći obilazi napuštenu dvoranu i
s ulegnutih stolica
otire tragove svojih usana
i nikada neće umrijeti
na formularima u čijim se pagodama
specijalno testiraju inteligencija i
kičmena moždina
po girlandama i gondolama
smirenim slikovnicama predgrađa
sasvim blizu k tebi
kako bih mogao gledati
kako se u teškim mukama
ispod mirne površine vode
rađaju koralji i genocid

zato napiši, napiši me
bilo čime ulico

pisati znači depilirati
tvoje podatne jezike

V – (znoj od šetlanda)

imam djevojku od najfinijeg šetlanda
najljepša je kada se na prepunim ulicama
rašiva njena topla sloboda
upisana joj pod kapke kao caravella
koja će se vinuti u zrak
par trenutaka prije no guba
poljubi grad

ima teške
pjegave grudi
između kojih jedna kap znoja
putuje sanjivim metroom
dvije stanice daleko od trga
do stomaka
na komu zastane
kao čovjek ili žena što izlazeći iz čekaonice
na kolodvoru
u nepoznatom gradu
zbunjeno se okreće oko sebe
odlažući i neprestano pogledavajući
dva papirnata kovčega
iz kojih polagano ali sigurno
curka teško prokrijumčarena lavanda
noćni radio fuck

(dom za teško – mentalnu rehabilitaciju)

gađenje i strah.

konac i prsti pletu mirno ludilo ruku,
tapiseriju usne.

uvijek u gomilama
(strah ulaza, izlaza i zida)
bijelo u brigu, oličenoizobličen dan.

oni nemaju kuda do natrag, kaže prvi glas:
pijana sperma lije ludilo u vrijeme, ja sada
čujem, veli drugi glas:
sedam su dana hodali i glave
kupali i uranjali u tmini.

osmo im se jutro
pokazala ravnica.